

Maranatha Mare

september 2024

Jaargang 51 No 7

Ik wil U danken Heere God
voor alles door U gegeven
Ik heb nergens voor betaald
dus alles is gekregen

Ik wil U danken Heere God
voor wie U bent
Ik wil U danken trouwe Vader
U bedanken op dit moment

Ik wil U danken Heere God
voor Uw trouw en zegen
Ik heb nergens voor betaald
dus alles is genade in dit leven.

- Leo Heuvelman -

<https://christelijkegedichten.com/dankbaarheid/ik-wil-u-danken/>

Dankwoord 30 Jaar

Dit is de dag van dankbaarheid – voor de Nederlands-Zuid-Afrikaanse geloofsgemeenschap.

Mijn eerste ervaring van 'kerk' toen ik 3 was: kerstboom in de kerk, chocolademelk voor de kinderen en *Ere zij God* in het Nederlands gezongen aan het einde van de Kerstdienst in de Kaapstad-gemeente.

Bazaars met kroketten, rad van avontuur en nasi goreng. Namen als De Jong, De Vries, Mulder, Reiman uit Indonesië, de organist Van der Horst. De sfeer gezellig, de klank Nederlands en orgel.

Toen mijn 20 jaar zwerftocht door 5 Afrikaanse gemeenten, als student, predikant, lidmaat, totdat ik hier weer thuis kwam.

Met Kerstboom in de kerk. Kroketten, rad van avontuur en nasi bij de bazaars. De namen: De Jong, De Koster, Mulders. Van Ommen uit Indonesië, de organist Andeweg. De sfeer gezellig, de klank Nederlands en muziek – orgel, koor, fagot en cornet.

Op deze dag mijn hulde en dank aan de mensen van toen. In het bijzonder aan Janny van den Eijkel. Door haar toedoen heb ik de beroep gekregen. Aan Prof Jimmy Loader die mij hier bevestigde. Hij vond dat mijn eerste preek

maar in het Nederlands moest – als gebaar van welwillendheid, want de gemeente heeft het moeilijk gehad. Dit deed ik met de hulp van Jos Pieterse, die vorig jaar overleed.

‘Dat was het dan voorlopig’, dacht ik. Maar toen moest ik horen: ‘Doe dat maar elke zondag.’ Dit deed ik met de hulp van Mieke Schilling die anderhalf jaar lang elke zaterdag mijn preek nakeek en mij Nederlandse grammatica bijbracht.

Mijn dank en hulde aan de mensen van toen.

Op deze dag mijn dank ook aan de mensen van *nu* – voor het thuis zijn, voor de gezelligheid, voor gemeenschap. Jullie liggen me na aan het hart. Op Afrikaans: ‘julle is my hart se punt’.

Op deze dag mijn dank aan God in de eerste Nederlandse woorden die ik geleerd heb toen ik 3 was:

*Ere zij God in den hoge
en vrede op aarde
in de mensen een welbehagen.*

Van de gemeente

Yolanda wil graag een nieuwe acte tas kopen en wij als gemeente dragen daartoe bij.

Toen de tas idee ter spraken kwam, moest ik denken aan de film Mary Poppins. Mary Poppins kwam uit de lucht naar beneden zweven om de leven van de twee kinderen Jane en Michael Banks op orde te brengen. Zij had een hele grote tas bij haar en er kwam van alles tevoorschijn uit die tas: zelfs een schemer lamp! Mary Poppins bracht een nieuwe dimensie en kwaliteit van leven aan de hele familie, niet alleen de kinderen. Er werd gelachen, verbeeldingsvluchten door schoorstenen en stoeptekeningen gemaakt, geleerd om verantwoordelijkheden te accepteren en als familie een middag met z’n allen naar een park om te gaan vliegeren en ijsjes te eten.

Yolanda arriveerde 30 jaar geleden in onze gemeente. Ze kwam niet uit de lucht zwevend met een paraplu, maar wel met een grote goed gevulde tas. Haar tas was gevuld met een ruime, iedereen insluitende theologie en ook persoonlijke inzicht en wijsheid en deernis en praktische raad en psychologische inzichten. In haar tas zat ook een nauwe verbondenheid en liefde voor de Nederlands taal en cultuur en eten, en vooral een waardering voor de rechttoe rechtaan uitspraken van de Nederlanders.

Ik denk dat iedere gemeente lid over de jaren, al een of meerdere keren een gesprek heeft gehad met Yolanda over een uitdaging in ons leven, met een uitspraak als:

- Hoe laat dit stukje slecht nieuws je hier van binnen voelen?
- Wij kunnen rouwen om het verlies van een geliefde, maar ook om het verlies van gezondheid, inkomen, levensomstandigheden enz. Het rouwproces moet je doorheen, je kunt er niet omheen zeilen.
- Wat kunnen wij bedenken om het anders aan te pakken?
- Ik luister naar je en voel je verdriet samen met je en ik huil met je mee.
- Gaat het echt goed, red jij je echt wel zo goed als je denkt?
- Je kan ook in plaats van moeten, zeggen ik wil of ik mag: in plaats van zeggen ik moet werken, zeggen ik mag werken.

Over de jaren zijn onze getallen qua lidmaten en kerk bijwoning sterk terug gelopen. Toch blijft Yolanda met ijver iedere week een preek schrijven en aan ons leveren, met persoonlijke verhalen en inzichten. Vaak horen wij na afloop van de dienst, die preek was net voor mij geschreven. In de tijd van de pandemie zijn wij begonnen om wekelijkse overdenkingen van Yolanda per email te versturen. Dit is al weer drie jaar geleden, maar steeds maakt Yolanda ook nog iedere week een opsomming van haar preek om te versturen naar ongeveer 30 email adressen. In een enquête over de inhoud van der Mare, kregen wij te horen dat iedereen het gedicht en de bijdragen van Yolanda leest, en niet altijd de rest van der Mare.

Bedankt Yolanda voor jou grote tas met liefde en deernis. Wij weten niet hoe lang wij nog als geloofs familie hier bijeen mogen komen, in onze geliefde Maranatha kerk.

Onze beden is dat wij allen met elkaar, samen mogen zingen, bidden, luisteren, nemen, eten, drinken, delen en danken.

Wij allen met elkaar, wij komen samen houden van U en van elkaar, van U en van elkaar. (GOZ 8)

Ferry van der Kuil

Gemeentenieuws

Graag dragen wij de volgende gemeenteleden op in onze gebeden:

- Janny van den Eijkel
- George en Peggy Mijné
- Richard en Linda Steinmann
- Marjan van Zee

Gert-Jan Segers: 'Niemand heeft toch tien kinderen?'

Gert-Jan Segers filosofeert over het getal 10

Terwijl ik opgelucht ademhaalde na mijn 6- voor natuurkunde, probeerde Joost met lichte stemverheffing en drukke handgebaren onze leraar duidelijk te maken dat zijn 9,5 een 10 moest zijn. Het is mijn laatste herinnering aan Joost. Daarna is hij in een parallel universum terechtgekomen dat Delft heet. Maar toen al, daar in de klas, begreep ik niets van hem. Een 10 klopt niet. Met een 10 heb je alles goed gedaan, valt er niets meer te verbeteren, nergens meer naar te streven.

Als een voetbalteam lekker op stoom komt en al in de 35e minuut het vierde doelpunt scoort, beginnen supporters vaak "Tien! Tien! Tien!" te schreeuwen. In het najaar van 2010 heeft mijn favoriete club PSV in een wedstrijd tegen Feyenoord dat advies een keer opgevolgd. En toch is het – bijna altijd onvervulde – verlangen naar die tiende goal veel mooier dan dat tiende doelpunt zelf. Als PSV na een intens, spannend voetbalgevecht in de laatste minuut het beslissende doelpunt scoort, dán voel ik vreugde. Bij die winst van 10-0 voelde ik vooral medelijden met Feyenoord. En een van de ergste dingen die je kunnen overkomen is dat mensen medelijden met je hebben. Het berooft je van je laatste greintje waardigheid. Een 10 klopt niet.

En je krijgt toch ook geen tien kinderen? Inderdaad, krijgt. Want er zijn te veel onvervulde kinderwensen om er hier in deze column alleen maar luchtig over te schrijven. Maar in mijn jeugd had het meest gemiddelde – TROS-Kompas lezende – echtpaar twee kinderen. Een jongetje en een meisje. En die gingen dan zomers twee weken op vakantie, in Frankrijk of Spanje. Een christelijk echtpaar dat Genesis 1 vers 28 serieus nam, had destijds vijf kinderen. En reed in een Volvo-stationcar. Ik ben er ook eentje van vijf. Later was het aantal van vier kinderen de zichtbare gehoorzaamheid aan dat bevel uit Genesis. Wij hebben drie dochters. Maar niemand heeft toch tien kinderen? Behalve dan mijn schoonouders. Ik ben blij dat die er geen al te strakke planning op na gehouden hebben. Mijn vrouw Rianne is de tiende.

Iemand die zegt zich helemaal te houden aan de tien geboden is perfect. Maar als die persoon dan alles wat hij heeft moet weggeven, houdt het alweer op. Als je perfecte mensen – die twee keer per week sporten, goed verdienen, een volle hardos hebben en een jeugdkring in de kerk leiden – ondersteboven houdt, valt hun online surfgedrag uit hun broekzak. Of hun chagrijn thuis aan tafel. Of hun jaloezie. Of hun hebzucht. Niemand is een tien. Maar we willen het wel heel graag worden.

C.S. Lewis zei het mooi. “Als we bij onszelf een verlangen bespeuren dat door niets in deze wereld kan worden bevredigd, dan is de meest waarschijnlijke verklaring dat we zijn gemaakt voor een andere wereld.”

Gert-Jan Segers

<https://www.eo.nl/artikel/gert-jan-segers-niemand-heeft-toch-tien-kinderen>

Een schijtende meeuw bij het afscheid van Rutte

Tijs was bij Rutte's afscheidsreceptie in de Scheveningse strandtent

Voormalig premier Mark Rutte had het net breed uitgeworpen voor z'n afscheidsreceptie. Maar liefst 1400 mensen ontvingen een uitnodiging voor zijn strandfeest. En zelfs ik, die Rutte voor het laatst sprak tijdens de verkiezingscampagne van 2021, was uitgenodigd in de Scheveningse strandtent.

Het was een bijzondere bijeenkomst. Rutte had duidelijk de regie genomen: in de uitnodiging werden cadeaus en toespraken verboden en er was geen formele dresscode ('Trek vooral aan wat je fijn vindt op een strand. Alles is goed, zelfs een korte broek'). Verder: er zou geen rij zijn waarin je moest plaatsnemen om de scheidende premier de hand te schudden ('Ik loop zelf rond om je te begroeten'). Maak maar een gift over naar een goed doel en o ja, als je toch een cadeau meeneemt, wordt dat weggegeven aan het personeel van de strandtent.

Verreweg de meeste gasten hadden de uitnodiging goed gelezen. Ik heb geen stropdas gezien, nauwelijks pakken en jasjes en inderdaad zelfs korte broeken: Rutte liep zélf rond in korte broek...

Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat de dresscode invloed had op de gesprekken. Het is moeilijk onder woorden te brengen, maar op de één of andere manier maakt het mensen misschien toch iets losser als ze het korset van een maatpak of mantelpakje verwisselen voor iets vrolijkers.

Misschien kwam het ook omdat er veel mensen rondliepen die vooral iets waren geweest: ex-ministers, ex-Kamerleden, ex-commissarissen van de koning, ex-informateur of ex-premier. Als je ex bent, hoef je wellicht minder de schijn op te houden. Ik sprak een oud-minister die 'gewoon' werkloos bleek te zijn, al een tijdje. Kamerleden die al best lang niet meer in de Kamer zaten en echt nog geen passend werk konden vinden. Recent afgetreden ministers die ook echt nog niet wisten hoe hun leven verder zou gaan... Het leken net gewone mensen.

Ook leuk: Rutte heeft in zijn jaren als premier natuurlijk met iedereen en z'n moeder samengewerkt, qua politieke kleur. Dat was te zien: Jesse Klaver was

er, maar Thierry Baudet ook. In politieke zin een paria, maar hier vrolijk keuvelend met wie maar wilde. "Ik wilde altijd nog tegen je zeggen dat ik ooit ben afgestudeerd bij je opa!" vertelde een ex-PvdA-bewindspersoon hem enthousiast.

Ik werd er al met al wel rustig van. Hoezeer politici elkaar soms ook naar het leven staan: op een dag heb je geen macht meer en sta je, al dan niet in korte broek, te keuvelen in een strandtent met de man of vrouw die je hartstochtelijk bestreed. En als kers op de taart schijt er een meeuw op je zomeroverhemd... (Gebeurde echt!)

Tijs van den Brink

<https://www.eo.nl/artikel/een-schijtende-meeuw-bij-het-afscheid-van-rutte>

Paralympics op z'n Frans: Parijs past zich (een klein beetje) aan

De Hilversumse ex-paralympiër Marc van de Kuilen volgt de Paralympische Spelen van heel dichtbij: als sportcommentator volgt hij het Nederlands team. In Parijs gaat Marc - voormalig rolstoelbasketballer - de komende twaalf dagen in zijn column 'Para-dijs' voor NH op zoek naar bijzondere verhalen. Vandaag deel 1: Met de Franse Slag.

Parijs is natuurlijk een oude stad. Ik wist van te voren al wel dat niet gemakkelijk zou worden om hier met mijn rolstoel te rijden. Maar zie! Overal in de stad zijn bij bezienswaardigheden zoals musea speciale oprijplankjes aangebracht. Ik was net bij het *Hotel de Ville*, het stadhuis. Daar is nu een *fanzone* ingericht. Daar was het echt opvallend: overal *ramps*. Ik denk dat ze hier toch heel wat mensen met rolstoelen verwachten de komende weken. Als voormalig international heb ik in het seizoen 2015-2016 in Meaux, vlakbij Parijs - gespeeld, dus ik kende de stad dus best goed. En nee, het is niet eenvoudig om door de stad te rijden, je moet het hier echt een beetje kennen. Hetzelfde geldt eigenlijk voor Amsterdam: daar kom je als rolstoeler ook niet voor de lol. Als je dat vergelijkt met Amerika... Daar hoef je niet eens na te denken als je ergens heen wil: dat kan altijd! Daar kunnen Europese landen nog wat van leren!

Bewustwording

Ik hoop dat de Paralympics in dat opzicht helpen bij de bewustwording, dat zou écht een mooie erfenis zijn. Al blijft het natuurlijk een oude stad, waarin niet alles rolstoelvriendelijk kan.

Wat ik heel bijzonder vind: al bij de aanvang van de Olympische Spelen koos Parijs ervoor om zowel de olympische als de paralympische atleten overal

groot af te beelden. De sporters van de twee evenementen zijn echt gelijk. Op de bussen hier staan bijvoorbeeld alleen maar Paralympiërs.

En waar je eerst vooral de olympische ringen zag, zie je nu ook de agito's. Dat is het symbool van de Paralympics. Eigenlijk mengen die twee symbolen nu, waarbij de agito's het meest prominent zijn. Je ziet nog wel ringen, maar het zijn er een stuk minder dan een paar weken geleden.

De stad lijkt zich echt op te maken voor een nieuw evenement. Net kwam ik al een groepje uitgelaten vrijwilligers tegen, dat zorgt ervoor dat ik er echt veel zin in krijg. En tsja, of deze oude stad ook na de Spelen wat toegankelijker blijft voor mensen met een rolstoel? Ik betwijfel het. Want de oprijplankjes zijn overal wel echt 'op z'n Frans' aan elkaar vastgeschroefd. Ik kreeg niet het idee dat die voor de eeuwigheid zullen meegaan.

Wie is Marc?

Marc van de Kuilen is een Nederlandse paralympiër die bekend staat om zijn indrukwekkende prestaties in de parasport. Als militair diende hij twee keer in Afghanistan, waar hij in 2014 bij een tragisch ongeluk beide benen verloor. Ondanks deze ingrijpende gebeurtenis besloot Marc zijn leven een nieuwe richting te geven en stortte hij zich vol overgave op de parasport. Hij specialiseerde zich in rolstoelbasketbal, zitvolleybal en paratriatlon, en bereikte al snel de top. Marc speelde in het Nederlandse team rolstoelbasketballers tijdens de Paralympische Spelen 2016 in Rio waar hij en zijn team zevende werden.

<https://www.nhnieuws.nl/nieuws/339957/paralympics-op-zn-frans-parijs-past-zich-een-klein-beetje-aan>

Dienstrooster september 2024			
	zondag 1 sept	zondag 8 sept	zondag 15 sept
1	Ferry vd Kuil	Eddie de Jong	Emmy Reinten
Bloemen	Ellen vd Kuil	Joke de Jong	Emmy Reinten
Trakteren		Gemeente	
Koffie		Priscilla Ndlovu	
	zondag 22 sept	zondag 29 sept	zondag 6 oct
1	Frouk Smal	Hilda Herholdt	Eddie de Jong
Bloemen	Frouk Smal	Peggy Mijne	Joke de Jong

Agenda september 2024		
zondag 1 september	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 3 september	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 8 september	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 10 september	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 15 september	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 17 september	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 22 september	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 24 september	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 29 september	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer

Verjaardagen september 2024		
maandag 2 sept	Maria van den Steen	011 922 2260
vrijdag 13 sept	Irene Bekker	082 495 1954
zondag 22 sept	Robert Janbroers	082 802 9365
donderdag 26 sept	Carla Koning	
zaterdag 28 sept	Lucien Andeweg	

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 082 336 1035 Ferdie@estruct.co.za
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com